

بررسی عوامل محیطی مؤثر بر توسعه کارآفرینی در ورزش کشور

زینب مندعلی زاده^۱، محمد احسانی^۲، هاشم کوزه چیان^۳، حبیب هنری^۴

۱- دکتری مدیریت ورزشی، دانشگاه تربیت مدرس *

۲- استاد مدیریت ورزشی، دانشگاه تربیت مدرس.

۴- دانشیار مدیریت ورزشی، دانشگاه علامه طباطبایی.

تاریخ دریافت: ۹۱/۰۹/۲۳

تاریخ پذیرش: ۹۲/۰۴/۰۸

چکیده

هدف این مقاله، بررسی عوامل محیطی مؤثر بر توسعه کارآفرینی در ورزش کشور و ارائه الگوی مناسب است. روش پژوهش، توصیفی - تحلیلی است. جامعه آماری شامل مدیران باشگاه‌های ورزشی، مدیران ستادی سازمان ورزش و جوانان، دانشجویان دکتری و اعضای هیأت علمی مدیریت ورزشی و مدیریت کارآفرینی بود. نتایج نشان داد ارتباط معناداری بین زیرساخت‌های کسب و کار و برنامه‌های آموزشی با توسعه کارآفرینی ورزشی وجود دارد؛ ولی عناصری مانند فناوری و سیاست‌گذاری‌ها با توسعه کارآفرینی ارتباطی ندارند. در نتیجه تقویت و توسعه عوامل زیرساختی در توسعه کارآفرینی ورزشی در کشور نقش زیادی دارد و عواملی مانند سیاست‌گذاری‌های توسعه و برنامه‌های آموزشی برای کارآفرینی در سطح جامعه و توسعه فناوری‌ها در ایران، تأثیری در توسعه کارآفرینی ورزشی ندارند. به نظر می‌رسد اتخاذ سیاست‌هایی که در عمل، قابلیت اجرایی نداشته و آموزش‌های ناکارآمد و عدم توسعه فناوری‌ها با نیازهای افراد جامعه، تأثیر معناداری بر توسعه کارآفرینی در ورزش کشور ندارد.

واژگان کلیدی: عوامل محیطی، ورزش، توسعه کارآفرینی

مقدمه

ورزش، صنعت منحصربه‌فرد و پویایی است که ذاتاً در بخش‌های متعددی کارآفرینانه است (سیلیتی و چادویک^۱، ۲۰۱۲). منحصربه‌فرد بودن ورزش با در نظر گرفتن گسترش کارآفرینی در صنایع و سازمان‌ها، فرصت‌های پویایی را برای کارآفرینان فراهم کرده است (سیلیتی و چادویک، ۲۰۱۲؛ سانتومیر^۲، ۲۰۱۲)؛ به‌گونه‌ای که نقش کارآفرینی در ورزش در ایجاد مزیت رقابتی و انتقال آن به مشتریان معنادار است. کارآفرینی عنصری مهم در موفقیت یک صنعت و سلامتی اقتصادی است. در این میان، تعریف پذیرفته‌شده جهانی برای کارآفرینی مشاهده نشده و معمولاً کارآفرینی در واژه‌های اقتصادی مرتبط با کسب‌وکار تعریف شده است (سیلیتی و چادویک، ۲۰۱۲). در بیان اهمیت کارآفرینی همین نکته کافی است که در پژوهش‌های زیادی اشاره شده است که چرخ‌های توسعه اقتصادی همواره با توسعه کارآفرینی به حرکت درمی‌آید (ایمانی حسنلوئی و پاشایی، ۱۳۸۶). در واقع توسعه و ارتقای کارآفرینی، نه تنها برای سلامتی اقتصادی لازم است بلکه ملاکی برای حفظ، پیشرفت و ایجاد شغل‌های جدید است (هنری، هیل و لیچ^۳، ۲۰۰۳)؛ بنابراین، کارآفرینی به‌عنوان وسیله‌ای برای رشد اقتصادی و اجتماعی در بسیاری از کشورها شناخته شده است و در حقیقت بسیاری از دولت‌ها، تلاش قابل‌ملاحظه‌ای را برای فعالیت‌های کارآفرینی جهت‌دهی کرده‌اند (برت، برتن و اسلیک^۴، ۱۹۹۳). در این میان یکی از اهداف محوری سیاست عمومی دولت‌ها، ایجاد اشتغال است به طوری که آدریچ و ترک^۵ (۲۰۰۱) نتیجه گرفتند که از ابزارهای اقتصادی کلان برای رسیدن به این منظور، سیاست‌های توسعه‌دهنده کارآفرینی است (استیونسون و لاندسترام^۶، ۲۰۰۱).

ورزش یکی از عوامل بسیار مهم و اساسی تأمین نشاط جامعه است و در زمره سریع‌ترین بخش‌های رشد و مرتبط با بخش‌های اصلی اقتصادی در جهان مطرح شده است؛ لذا دستاوردها و فرصت‌های شغلی گسترده‌ای را به وجود آورده است. به عبارتی افزایش فرایندهای کارآفرینی در ورزش و رویدادها، در حال ایجاد تنوعی از فرصت‌های شغلی جدید است (بی‌نام، ۲۰۰۹). در واقع، ورزش از طریق ایجاد تقاضا برای خدمات و کالاهای ورزشی و ایجاد جذابیت برای اجتماعات، زمینه لازم را برای توسعه کارآفرینی فراهم می‌کند و کارآفرینی از طریق ایجاد کسب و کار ورزشی در تولید لوازم و تجهیزات ورزشی، ارائه خدمات ورزشی و توسعه

-
1. Ciletti & Chadwick
 2. Santomier
 3. Henry, Hill & Leitch
 4. Berret, Burton, & Slack
 5. Audretsch & Thurik
 6. Stevenson & Lundstrom

کسب و کارهای ورزشی، به توسعه ورزش کمک می‌کند. برای توسعه کارآفرینی در بخش ورزش می‌بایست عوامل زمینه‌ای و ساختاری مؤثر در توسعه ورزش شناسایی شود و براساس هدف-هایی که در ابعاد گوناگون کارآفرینی ورزشی وجود دارد برای ایجاد ساختارها و زمینه‌های مؤثر در توسعه کارآفرینی ورزشی برنامه‌ریزی نمود (یداللهی، ۱۳۸۷). توسعه و رشد کارآفرینی توسط مجموعه بی‌شماری از متغیرها تحت تأثیر قرار می‌گیرد. مجموعه‌ای از این متغیرها شامل بسیاری از مدل‌های پیش‌بینی شده‌ای است که بر پایه رویکردهای کلانی است که در برگیرنده متغیرهای محیطی به منظور گسترش کارآفرینی می‌باشد که در واقع، سیاست عمومی بر برنامه-های زیربنایی مهم مانند فراهم کردن حمایت دولتی و خدمات حمایتی کسب و کار تمرکز می‌کند (ولش و پیستروی^۱، ۲۰۰۸). از جمله عوامل مهم اثرگذار بر کارآفرینی که می‌تواند این فرایند را توسعه دهد عبارت است از: زیرساخت‌های کسب و کار، پژوهش، توسعه و کیفیت نیروی انسانی؛ بنابراین مطالعه محیط در روند فعالیت‌های کسب و کار مهم است؛ چراکه فاکتورهایی که محیط را تشکیل می‌دهند از جمله فاکتورهای اجتماعی، سیاسی، اقتصادی، قانونی و تکنولوژیکی، آمادگی کسب و کار را با توجه به محیط بیان می‌کند، محدودیت‌ها و فرصت‌ها مشخص می‌شود و عقاید کسب و کارها با در نظر گرفتن تغییرات محیطی، کشف و الگوهای جدیدی از مشتریان شناسایی می‌شود (کاشیک و بنتگار^۲، ۲۰۰۹)؛ به عنوان مثال، فناوری‌های درگیر در کسب و کار به عنوان یکی از عوامل محیطی تحت عنوان "کارآفرینی تکنولوژیک" در نظر گرفته می‌شود که این نوع کارآفرینی، براساس ایده‌های تجاری جدید است و برای موقعیتی به کار برده می‌شود که نوآوری در غالب تکنولوژی‌ها اتفاق می‌افتد. پیشرفت تکنولوژی طی دهه‌های گذشته مانند استفاده از اینترنت، رویکردهای مشارکت افراد در ورزش را تغییر داده است؛ به عنوان مثال یکی از تکنولوژی‌های پیشرفته در ورزش، دستگاه ثبت دیجیتالی است که به مشاهده کنندگان اجازه می‌دهد تا مسابقات ورزشی را از منظر بازیکنان تماشا کنند. علاوه بر این، تصمیم‌گیری داوران از طریق تکنولوژی ثبت دیجیتالی آسان‌تر شده که این امر ارزیابی بعد از بازی را ممکن می‌کند. همچنین اخیراً گوگل با همکاری شرکت نایک و شرکت سونی، اقدام به تولید مشترک کفش‌های ورزشی مجهز به دستگاه جی پی اس^۳ و پخش موسیقی برای شناسایی موقعیت جغرافیایی افراد و علایم حیاتی بدن و پخش موسیقی متناسب با حرکت فرد نموده است (رتن^۴، ۲۰۱۱).

-
1. Welsch & Pistrui
 2. Kaushik & Bhatnagar
 3. GPS
 4. Ratten

مطابق دیدگاه بوم‌شناسان، کارآفرینی بدون وجود محیط مناسب اقتصادی، اجتماعی، سیاسی و فناورانه میسر نخواهد بود. برخلاف مکتب انسانی که در آن اصالت با شخص و افراد است، در این مکتب مجموعه عوامل محیطی، اجتماعی، اقتصادی، سیاسی و غیره در کارآفرینی مؤثر هستند (استادزاده، ۱۳۸۲، ص. ۴۱). مطالعات گسترده‌ای به بیان رابطه بین عوامل محیطی و توسعه کارآفرینی پرداخته‌اند از جمله پژوهش غلامی (۱۳۸۷) که میزان سرمایه‌گذاری زیربنایی دولت در ورزش، میزان رقابت در بازارهای ورزشی، توجه به کیفیت محصولات و خدمات و زیرساخت‌های کسب‌وکار را از جمله عوامل و موانع برای کارآفرینی در ورزش عنوان کرد (غلامی، ۱۳۸۷). زالی و رضوی (۱۳۸۷) در پژوهشی مهم‌ترین عوامل مؤثر بر کارآفرینی را خطرپذیری مالی، عدم دستیابی به منابع مالی، قوانین و مقررات بانکی، قوانین و مقررات، زیرساخت‌های تجاری، تخصصی و حرفه‌ای، زیرساخت‌های فیزیکی، برنامه‌های دولتی و کاربرد نتایج پژوهش و توسعه دانستند. در پژوهشی دیگر مندعلی‌زاده و هنری (۱۳۸۹) به بررسی عوامل اثرگذار بر توسعه کارآفرینی پرداختند و از جمله عوامل اثرگذار بر توسعه کارآفرینی را زیرساخت‌های کسب‌وکار، برنامه‌های آموزشی، برنامه‌های توسعه‌ای و توسعه فناوری اطلاعات و ارتباطات نسبت به دو دهه گذشته برشمردند. تمامی این مطالعات به نوعی به بررسی کارآفرینی و راهکارهای توسعه‌ای آن که به این عوامل اثرگذار اشاره کرده است تأکید دارد.

در مطالعات خارج از کشور، الرابی^۱ (۱۹۹۹) عوامل اثرگذار بر کارآفرینی و توسعه کسب‌وکارهای کسب‌وکارهای کوچک در بحرین را بررسی کرد و از مهم‌ترین این عوامل را استراتژی و سیاست‌های ویژه دولت، توسعه زیرساخت‌ها، وجود محیط تجاری کسب‌وکار و نگرش فرهنگی اجتماعی دانسته است. سیم، یوسال و میشل^۲ (۱۹۹۹) در بررسی نقش بخش خصوصی در اوقات فراغت و تفریح، یکی از عوامل اثرگذار بر توسعه کارآفرینی در این بخش را سیاست‌ها و قوانین دولتی نام برده‌اند. پاسکال^۳ (۲۰۰۲) مهم‌ترین عوامل اثرگذار بر کارآفرینی را، محیط سیاسی، دسترسی به بودجه، ارتقای کارآفرینی و مهارت برای رقابت، تکنولوژی، نوآوری و ثبات اقتصادی و برنامه‌های آموزشی گزارش کرده است. تسون، پلت و اسکینر^۴ (۲۰۰۴) در پژوهشی مهم‌ترین عوامل مؤثر مدیریتی پیش‌روی کسب‌وکارهای ورزشی را استفاده از منابع و تسهیلات، عوامل اقتصادی و محیط سیاسی برشمردند. کارلیز^۵ (۲۰۰۶) نیز در پژوهشی مهم‌ترین عوامل مؤثر بر توسعه کارآفرینی در ورزش کانادا را وجود مهارت، دانش و تجربه برای کارآفرینان جوان، برنامه حمایتی بخش دولتی از کسب‌وکارهای کوچک و میزان سرمایه‌گذاری می‌داند.

1. AL Rabbei

2. Syme

5. Pascal

4. Tesone, Platt & Alexalkis

1. Karlis

به‌عنوان مثال، مدل هال و سوبل^۱ (۲۰۰۶) به تدوین مدل توسعه کارآفرینی پرداخته و منابع و ذخایر کارآفرینی از قبیل سرمایه مخاطره‌آمیز و میزان دسترسی به این منابع را به نتایج کارآفرینانه ربط داده است. این مدل به‌وضوح مشخص می‌کند که افزایش کارآفرینی می‌تواند هم توسط افزایش منابع نسبت به فرایندها و هم توسط ارتقای قوانین برای کارآفرینان به‌دست آید. ترجسون^۲ (۲۰۰۸) به بررسی عوامل مؤثر بر توسعه کارآفرینی در ورزش کره پرداخت و از جمله عوامل توسعه‌دهنده کارآفرینی را عوامل محیطی و عوامل فردی دانست و مهم‌ترین عوامل محیطی را اقتصاد و مسائل اقتصادی پیش روی کسب‌وکارها، دسترسی به انواع سرمایه و زیرساخت‌ها برشمرد.

با توجه به اهمیت کارآفرینی و در نظر گرفتن این نکته که شانس انجام کارهای جدید از محیط نشأت می‌گیرد (کاشیک و بنتگار، ۲۰۰۹) و با در نظر گرفتن این‌که تاکنون در مطالعات داخلی، عوامل محیطی با در نظر گرفتن متغیرهایی مانند آموزش، زیرساخت‌ها، فناوری و سیاست-گذاری‌های توسعه انجام نشده است، پژوهشگران به دنبال پاسخ به این سؤالات هستند که عوامل محیطی مؤثر بر توسعه کارآفرینی ورزشی در کشور چیست؟ و مدل عوامل محیطی مؤثر بر توسعه کارآفرینی ورزش چگونه است؟ در واقع، شناخت زمینه‌های محیطی کارآفرینی در ورزش می‌تواند فرصت‌های جدیدی را به کارآفرینان جامعه معرفی کند تا از آن برای پیشرفت و توسعه اقتصادی و اجتماعی استفاده کنند؛ چراکه کارآفرینی ورزشی با ایفای نقش مؤثر در توسعه کسب‌وکار، توسعه اشتغال و رفاه و توسعه سلامت روحی و جسمی می‌تواند در توسعه کشور نقش بسیار مهم و برجسته‌ای داشته باشد (یداللهی، ۱۳۸۷) و از طرفی پاسخ به این سؤالات می‌تواند منجر به ایجاد راهبردهای ملی برای مدیران و مسئولان کشور در توسعه کارآفرینی ورزشی شود.

روش‌شناسی

از آنجایی‌که این پژوهش به بررسی روابط میان متغیرهای مستقل (آموزش، زیرساخت‌ها، تکنولوژی و سیاست‌گذاری توسعه) با وابسته (توسعه کارآفرینی) می‌پردازد؛ لذا این پژوهش به لحاظ هدف از نوع همبستگی و تحلیلی، از نظر ماهیت، آمیخته، از نظر میزان کنترل متغیرها، غیرآزمایشی و برحسب هدف، کاربردی به‌شمار می‌رود.

با توجه به مطالعات الابی (۱۹۹۹)، سیم و همکاران (۱۹۹۹)، تسون، پلت و اسکینر (۲۰۰۴) و ترجسون (۲۰۰۸) که از جمله عوامل محیطی اثرگذار بر توسعه کارآفرینی را عوامل سیاسی، فناوری و زیرساختی دانستند و نیز پژوهش پاسکال (۲۰۰۴) و کارلیز (۲۰۰۶) که از دیگر

1. Hall, Sobel

2. Terjesen

عوامل محیطی اثرگذار را عوامل آموزشی برشمردند، پژوهش حاضر از جمله عوامل محیطی را زیرساخت‌ها، برنامه‌های آموزشی، فناوری و سیاست‌های توسعه‌ای در نظر می‌گیرد. همچنین در مدل تجدیدنظرشده کارآفرینی در سال ۲۰۰۸ که توسط دیده‌بان جهانی کارآفرینی^۱ گزارش شد، عوامل فردی (نگرش و علایق) و عوامل محیطی مانند زیرساخت‌های قانونی و تجاری، برنامه‌های آموزشی، سرمایه‌گذاری، ورود قوانین و آمادگی تکنولوژیکی برای اکتشاف بیشتر نقش فعالیت‌های مرتبط با توسعه کارآفرینی در اقتصاد در نظر گرفته شد (ترجسون، ۲۰۰۸).

از آنجایی که معمولاً نمونه پژوهش حدود ده برابر تعداد پارامترهای موردنظر انتخاب می‌شود (کلاین^۲، ۱۳۸۰)، نمونه آماری شامل: ۹۰ نفر از مدیران باشگاه‌های ورزشی، مدیران ستادی سازمان تربیت‌بدنی، اعضای هیأت علمی و دانشجویان دکتری مدیریت ورزشی و مدیریت کارآفرینی می‌باشد. ابزار پژوهش، مصاحبه و پرسش‌نامه محقق‌ساخته بود که شامل ۳۱ سؤال می‌باشد. ابتدا با استفاده از مصاحبه‌های نیمه‌ساختاریافته فهرست ابتدایی از مجموعه عواملی که بر توسعه کارآفرینی ورزشی مؤثر بودند شناسایی شد و سپس با استفاده از پرسش‌نامه محقق‌ساخته، میزان تأثیر این عوامل از دیدگاه نمونه آماری بررسی شد. پرسش‌نامه در مقیاس پنج ارزشی لیکرت طراحی شد و شامل: سؤالات برنامه‌های آموزشی، زیرساخت‌های کسب‌وکار، سیاست‌های توسعه‌ای در ورزش، گسترش فناوری‌های ورزشی و توسعه کارآفرینی ورزشی بود. از جمله سؤالات مربوط به برنامه‌های آموزشی این بود که تا چه اندازه ارائه واحدهای درسی مناسب و مرتبط با کارآفرینی ورزشی می‌تواند به توسعه کارآفرینی کمک کند؟ و تا چه اندازه برگزاری کلاس‌های مربیگری و داوری می‌تواند برای گسترش کارآفرینی مؤثر باشد؟ نمونه سؤال مربوط به زیرساخت‌ها (عوامل قانونی و اقتصادی) این بود که تا چه اندازه تسهیل قوانین و مقررات برای ورود به کسب‌وکار در توسعه کارآفرینی ورزشی مؤثر است؟ سؤالات مرتبط با سیاست‌های توسعه‌ای در ورزش شامل سؤالاتی راجع به اثر سند برنامه جامع در ورزش، سند چشم‌انداز بیست ساله ایران ۱۴۰۴، برنامه آمایش سرزمینی در بخش ورزش، برنامه جامع استعدادیابی و اثرات این سیاست‌ها در توسعه کارآفرینی ورزشی بود و سؤالات مرتبط با گسترش فناوری‌های ورزشی مانند اثرات رشد صنعت تولیدات و تجهیزات ورزشی و نرم-افزارهای کاربردی در بخش ورزش بر توسعه کارآفرینی در نظر گرفته شد.

۱. دیده‌بان جهانی کارآفرینی یک کنسرسیوم دانشگاهی مرکب از تیم‌های علمی و پژوهشی است که سالانه روند فعالیت‌های کارآفرینانه در جهان را رصد می‌کند که از سال ۱۹۹۷ با همکاری مراکز معتبر دانشگاهی در کشورهای مختلف، مدل GEM (Global Entrepreneurship Monitor) را برای ارتباط بین کارآفرینی و رشد اقتصادی طراحی کرده است.

2. Klein

روایی صوری و محتوایی پرسش‌نامه توسط ده نفر از متخصصان مدیریت ورزشی و کارآفرینی تأیید شد و میزان پایایی با استفاده از ضریب آلفای کرونباخ $0/896$ به‌دست آمد و برای به‌دست‌آوردن روایی سازه ابزار از تحلیل عاملی استفاده شد. از آمار توصیفی و سپس، از آمار استنباطی برای تجزیه و تحلیل داده‌ها استفاده شد. آزمون‌های آماری استفاده‌شده شامل: تحلیل عاملی اکتشافی و تأییدی، همبستگی، رگرسیون چندمتغیره و مدل معادلات ساختاری بود که با استفاده از نرم‌افزارهای اسپس^۱ و آموس^۲ انجام شد.

نتایج

نتایج حاصل از آمار توصیفی نشان می‌دهد که اکثریت نمونه‌های پژوهش را مدیران ستادی سازمان ورزش ($47/8\%$) و کمترین نمونه‌های پژوهش را مدیران باشگاهی و دانشجویان دکتری هرکدام با $14/4\%$ تشکیل می‌دهند. همچنین، مدرک تحصیلی 62% نمونه‌ها تربیت‌بدنی و 38% غیرمرتبط با تربیت‌بدنی بود.

ابتدا برای شناخت متغیرهای مکنون از تحلیل عاملی اکتشافی با چرخش واریماکس استفاده شد. سپس با استفاده از تحلیل عاملی تأییدی، روابط موردنظر آزمون شد و برای بررسی ارتباط بین متغیرها و آزمون فرضیه پژوهش از تحلیل رگرسیون استفاده شد و درنهایت به‌منظور طراحی الگو، مدل‌سازی معادلات ساختاری به‌کار گرفته شد.

نتایج اولیه تحلیل عاملی اکتشافی نشان داد نسبت آزمون کایزر - مه‌یر - ال‌کین^۳ برای ماتریس همبستگی مورد تحلیل که نشان‌دهنده کفایت نمونه‌گیری می‌باشد، برابر $0/869$ درمورد سؤالات ساختارهای کارآفرینی بود و درمورد میزان کفایت نمونه‌گیری برای سؤالات برنامه‌های آموزشی، سیاست‌های توسعه‌ای، زیرساخت‌ها و فناوری به‌ترتیب برابر $0/871$ ، $0/860$ ، $0/911$ و $0/851$ بود. همچنین برای سؤالات توسعه کارآفرینی که در سطح معناداری ($P \leq 0/001$) بودند، برابر $0/934$ به‌دست آمد؛ بنابراین، تحلیل عاملی اکتشافی همراه با چرخش واریماکس با تأکید بر تمامی سؤالات انجام شد. سپس سؤالاتی که دارای بار عاملی اندکی بودند در این مرحله حذف شدند و درنهایت، عوامل محیطی شامل ۲۰ سؤال برای تحلیل درنظر گرفته شد که این عوامل پس از حذف گویه‌های نامناسب، حدود 68% واریانس نمرات مربوط به محیط را تبیین می‌کرد و عامل مربوط به توسعه کارآفرینی شامل ۷ سؤال جهت تحلیل درنظر گرفته شد که حدود 73% واریانس نمرات را تبیین کرد. سپس به‌منظور تأیید عامل‌ها، از تحلیل عاملی تأییدی برای هر سازه استفاده شد و درنتیجه شاخص‌های برازش مدل، اندازه‌گیری و سپس در مدل ساختاری مورد تأیید قرار گرفت.

1. SPSS
2. Amos
3. Kaiser_ Meyer_Olkin

جدول ۱، تحلیل عاملی اکتشافی برای سؤالات مربوط به عوامل محیطی پس از حذف گویه با بارهای عاملی بسیار ضعیف را نشان می‌دهد.

جدول ۱- تحلیل عامل اکتشافی با چرخش واریماکس برای عوامل محیطی

	عناصر			فناوری
	سیاست	زیرساخت	آموزش	
q1	۰/۰۹	۰/۳۱	۰/۷۷	۰/۱۱
q2	-۰/۱۶	۰/۴۹	۰/۵۱	-۰/۰۲
q3	۰/۶۵	۰/۲۲	۰/۱۲	-۰/۱۴
q4	۰/۳۸	۰/۵۸	۰/۳۵	۰/۰۳
q5	۰/۳۰	۰/۶۶	۰/۰۴	-۰/۱۰
q6	۰/۳۶	۰/۶۲	۰/۳۸	-۰/۰۶
q7	۰/۳۰	۰/۸۱	۰/۲۰	-۰/۰۸
q8	۰/۲۷	۰/۶۹	۰/۰۸	-۰/۲۰
q9	۰/۲۴	۰/۶۸	-۰/۱۳	۰/۱۹
q10	-۰/۰۱	۰/۳۲	۰/۳۱	۰/۶۲
q11	۰/۰۴	۰/۰۲	۰/۱۹	۰/۶۴
q12	-۰/۱۸	-۰/۰۷	۰/۱۶	۰/۷۴
q13	۰/۰۷	-۰/۰۱	-۰/۰۸	۰/۷۰
q14	۰/۸۲	۰/۱۹	۰/۰۰	۰/۱۰
q15	۰/۸۷	۰/۲۵	۰/۱۱	۰/۰۰
q16	۰/۸۶	۰/۱۷	۰/۰۲	-۰/۰۲
q17	۰/۸۵	۰/۱۶	۰/۱۰	-۰/۰۳
q18	۰/۷۹	۰/۲۶	۰/۰۲	۰/۰۲
q21	۰/۰۹	۰/۱۸	۰/۸۷	۰/۰۶
q22	۰/۱۵	۰/۰۴	۰/۸۴	۰/۱۶

با توجه به استخراج تنها یک عامل برای سؤالات مربوط به توسعه کارآفرینی، تنها بارهای عاملی بالاتر از ۰/۵ در نظر گرفته شد که در جدول ۲ نشان داده شده است.

جدول ۲- تحلیل عاملی اکتشافی برای توسعه کارآفرینی

توسعه کارآفرینی

	1
q۲۳	۰/۸۷
q۲۴	۰/۸۷
q۲۵	۰/۸۸
q ۲۶	۰/۸۵
q۲۷	۰/۷۴
q۲۹	۰/۸۴
q ۳۱	۰/۸۹

به منظور بررسی آزمون فرضیه پژوهش مبنی بر این که عوامل محیطی تأثیرگذار بر توسعه کارآفرینی ورزشی است یا خیر، از تحلیل رگرسیون چندمتغیره به روش گام به گام^۱ استفاده شد. نتایج تحلیل رگرسیون در جدول ۳ نشان داده شده است:

جدول ۳- تحلیل رگرسیون برای بررسی ارتباط بین عوامل محیطی و توسعه کارآفرینی در ورزش

مدل	ضریب همبستگی	ضریب تعیین	ضریب تعیین تعدیل شده	خطای معیار برآورد
۱	۰/۶۶۵a	۰/۴۴۲	۰/۴۳۵	۰/۷۶۹
۲	۰/۷۱۳ ^b	۰/۵۰۹	۰/۴۹۸	۰/۷۲۵

A: متغیر پیش‌بین: زیرساخت‌ها

B: متغیر پیش‌بین: زیرساخت‌ها و برنامه‌های آموزشی

جدول ۴- معناداری مدل‌های زیرساخت و برنامه آموزشی در پیش‌بینی توسعه کارآفرینی در ورزش

مدل	جمع مربعات	درجه آزادی	میانگین مربعات	F	سطح معناداری
۱	۴۱/۲۲۶	۱	۴۱/۲۲۶	۶۹/۶۲۰	۰/۰۰۱
۲	۴۷/۵۲۰	۲	۲۳/۷۶۰	۴۵/۰۹۵	۰/۰۰۱

جدول ۵- ضرایب استاندارد شده و استاندارد نشده مدل‌های معنادار

مدل	ضرایب استاندارد شده	ضرایب استاندارد نشده		t	sig
	Beta	خطای استاندارد	B		
زیرساخت‌ها	۰/۶۶۵	۰/۱۱۳	۰/۹۴۴	۸/۳۴	۰/۰۰۱
زیرساخت‌ها	۰/۸۹۷	۰/۱۴۳	۱/۲۷۵	۸/۸۹۴	۰/۰۰۰
برنامه‌های آموزشی	-۰/۳۴۸	۰/۱۳۳	۰/۴۶	۳/۴۵	۰/۰۰۱

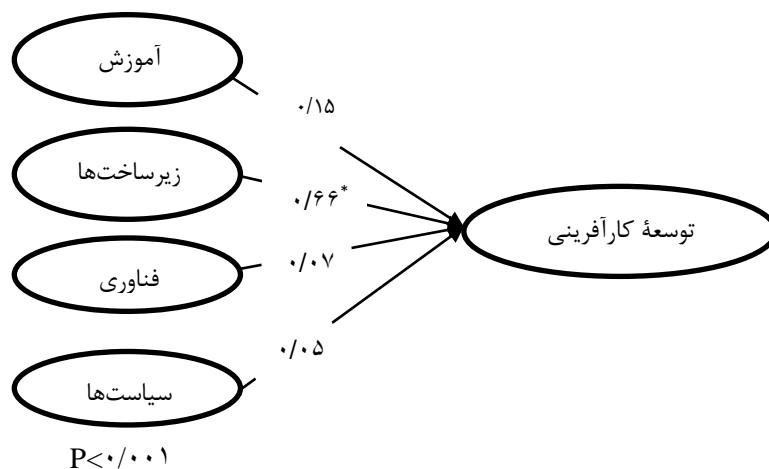
همان‌گونه که جداول ۴ و ۵ نشان می‌دهد ارتباط معناداری بین برنامه‌های آموزشی و زیرساخت‌ها با توسعه کارآفرینی در ورزش وجود دارد و این ارتباط در سطح $(P \leq 0/001)$ معنا دار است؛ بنابراین فرض صفر رد شده و فرضیه پژوهش مبنی بر ارتباط بین برنامه‌های آموزش کارآفرینی و زیرساخت‌ها با توسعه کارآفرینی ورزشی با ضریب همبستگی بالا $(R_1 = 0/66)$ و $(R_2 = 0/71)$ تأیید می‌شود و این ارتباط در سطح $(P \leq 0/001)$ معنادار است. همچنین، فرضیه پژوهش مبنی بر ارتباط بین زیرساخت‌ها و توسعه کارآفرینی ورزشی تأیید می‌شود. از طرفی نتایج پژوهش نشان می‌دهد که ارتباط بین توسعه فناوری‌ها و توسعه کارآفرینی ورزشی معنادار نیست و در نتیجه فرض صفر، تأیید شده و فرضیه پژوهش رد می‌شود و همچنین، ارتباط معنا داری بین سیاست‌های توسعه‌ای و توسعه کارآفرینی ورزشی وجود ندارد که در این مورد نیز فرض صفر مورد تأیید قرار می‌گیرد.

شاخص‌های استخراج شده از مدل ساختاری با استفاده از نرم‌افزار آموس به شرح ذیل به دست آمد:

شاخص χ^2 به درجه آزادی: میزان این شاخص در این پژوهش $1/049$ است که براساس دیدگاه‌های شوماخر و لومکس^۱ (۱۳۸۵) که مقادیر بین ۱ تا ۵، اولمن^۲ (۲۰۰۱) که مقادیر بین ۱ تا ۲ و کلاین (۲۰۰۵) که مقادیر بین ۱ تا ۳ را قابل قبول می‌دانند (قاسمی، ۱۳۸۹) برازش مدل قابل قبول است. شاخص p در این پژوهش معنادار نیست $(P = 0/34)$ و نشان دهنده برازش خوب مدل است؛ زیرا در مدل‌سازی هرچه بتوان با استفاده از پارامترهای برآورد شده، ماتریس

1. Schumacker & Lomax
2. Olman

واریانس-کواریانسی نزدیک به ماتریس اولیه را بازتولید کرد، داده‌های گردآوری شده مدل نظری را بیشتر مورد حمایت قرار می‌دهند (قاسمی، ۱۳۸۹، ص. ۵). در واقع در اینجا فرض صفر مبنی بر برابری ماتریس واریانس - کواریانس با ماتریس اولیه تأیید شده است. شاخص میانگین مجذور خطای تقریبی^۱: این شاخص در نرم‌افزار آموس با مقدار پی^۲ گزارش می‌شود. چنانچه این مقدار بزرگتر از ۰/۰۵ باشد می‌توان نتیجه گرفت که مدل تدوین شده، به یک مدل قابل قبول نزدیک است که در این پژوهش این شاخص برابر ۰/۸۶۵ است. همچنین میزان شاخص میانگین مجذور خطای تقریبی در این پژوهش ۰/۰۲۴ است که در نتیجه، مدل برازش لازم را دارد. شاخص برازش تطبیقی^۳ در این مدل برابر ۰/۹۹ است و شاخص برازش افزایشی^۴ که شاخص تطبیقی است میزان آن برابر ۰/۹۹ است که نشان می‌دهند مدل برازش خوبی دارد. همچنین شاخص نیکویی برازش^۵ برابر ۰/۹۲ و شاخص نیکویی برازش اصلاح شده^۶ برابر ۰/۹۰ می‌باشد که نشان‌دهنده برازش خوب مدل است؛ بنابراین تمامی شاخص‌های برازش، وضعیت مناسبی داشته است. شکل زیر اعداد معناداری و تخمین استاندارد را نشان می‌دهد؛ به گونه‌ای که خروجی نرم‌افزار نشان‌دهنده مناسب بودن مدل ساختاری برازش یافته می‌باشد.

شکل ۱- تخمین استاندارد مدل ساختاری توسعه کارآفرینی ورزشی در کشور

1. Root Mean Squared Error of Approximation (RMSEA)
2. P CLOSE
3. Comparative Fit Index
4. Incremental Fit Index (IFI)
5. Goodness- of- Fit Index (GFI)
6. Adjusted Goodness- of -Fit Index (AGFI)

شکل فوق، معناداری ضریب مسیر به دست آمده ($P < 0/001$) بین زیرساخت‌ها و توسعه کارآفرینی ورزشی را نشان می‌دهد؛ بنابراین ضرایب استاندارد مدل نشان می‌دهد که وجود زیرساخت‌های کارآفرینی بیشترین تأثیر را بر توسعه کارآفرینی ورزشی دارد که در مورد سایر عوامل محیطی این میزان به نسبت کمتر است و میزان تأثیر نیز معنادار نیست.

بحث و نتیجه‌گیری

از آنجایی که کارآفرینان در جستجوی فرصت‌هایی برای تغییرات اساسی و ایجاد کسب‌وکارهای جدید یا اصلاح بازار و تغییر محصولات هستند، در نتیجه محیطی که کسب‌وکارها در آن فعالیت دارند پویا و با اهمیت تلقی شده است. در واقع محیط، مجموع کل فاکتورها و عوامل بیرونی کسب‌وکار است. این محیط، غیر قابل کنترل و اثرگذار بر کسب و کار است. در واقع کسب‌وکارهای کارآفرینانه مجبور هستند که با محیط هماهنگ کار کنند. مطالعه محیط در روند فعالیت‌های کسب‌وکار مهم است و بدین وسیله الگوهای جدیدی از مشتریان شناسایی می‌شود (کاشیک و بنتگار، ۲۰۰۹)؛ بنابراین هدف این پژوهش، مطالعه عوامل اثرگذار محیطی بر توسعه کارآفرینی ورزشی و ارائه الگوی مناسب است. عوامل محیطی که در این پژوهش مورد بررسی قرار گرفت شامل زیرساخت‌ها (عوامل اقتصادی و قانونی)، برنامه‌های آموزشی، فناوری و سیاست‌های توسعه‌ای مرتبط با ورزش بود. نتایج حاصل از این پژوهش نشان داد که برنامه‌های آموزشی، ارتباط معناداری با توسعه کارآفرینی ورزشی دارد. بدین معنا که هرچه میزان برنامه‌های آموزشی مرتبط با کارآفرینی و چگونگی راه‌اندازی و اداره کسب‌وکارها بیشتر باشد، تمایل افراد به کارآفرینی بیشتر شده و در نهایت، توسعه کارآفرینی ورزشی در جامعه بیشتر خواهد بود؛ اما بنابر نتایج به دست آمده، علت توسعه کارآفرینی را نمی‌توان در برنامه‌های آموزشی جستجو کرد که نتیجه این پژوهش با نتایج کارلیز (۲۰۰۶) و پاسکال (۲۰۰۲) همخوانی ندارد (پاسکال، ۲۰۰۲، ص ۳؛ کارلیز، ۲۰۰۶). از آنجایی که کارآفرینی فرایندی خلاقانه است، برنامه‌های آموزشی احتمالاً باعث می‌شود که خلاقیت کارآفرینانه در ورزش کاهش یابد. نتایج پژوهش‌های زیادی مؤید این مطلب است که کارآفرینان موفق دارای تحصیلات عالی نیز نبوده‌اند. از طرفی این احتمال نیز قابل بررسی است که حتی افرادی که آموزش و مهارت‌های خاصی را نیز در ورزش دارند، به دنبال ایجاد کسب‌وکار و کارآفرینی نباشند. در این راستا این واقعیت انکارنشده است که آموزش به شرط تناسب با نیازهای جامعه و کسب مهارت نیروی کار، باعث افزایش قدرت و کسب درآمد شده و موجبات رشد اقتصادی و توسعه را پدید می‌آورد (ولش و

پیستروی، (۲۰۰۸). پژوهش‌هایی مانند اوبرین^۱ (۱۹۹۸)، بورگس^۲ (۲۰۰۷) و جونز و بیل^۳ (۲۰۰۹) در راستای تدوین برنامه‌های آموزشی کارآفرینی در جامعه و در بخش ورزش، برنامه‌هایی از جمله مهارت‌های بین فردی و ارتباطی، مدیریت مالی، مهارت‌های حل مسئله و اصول کسب‌وکار را از استانداردهای چنین برنامه‌هایی برشمردند (اوبرین، ۱۹۹۸؛ بورگس، ۲۰۰۷؛ جونز و بیل، ۲۰۰۹). در واقع آموزش کارآفرینی از انواع تجاری تشکیل شده است که به دانشجویان توانایی، چشم‌انداز و چگونگی دستیابی و تغییر دادن فرصت‌های متفاوت را می‌دهد. آموزش کارآفرینی فراتر از ایجاد شغل است و به افزایش توانایی توصیف و پاسخ به تغییرات اجتماعی کمک می‌کند. درحقیقت آموزش واقعی برای کارآفرینی، آموزش و تمرینی است که به دانشجویان اجازه می‌دهد تا رشد کنند و از خلاقیت‌شان استفاده نمایند و خلاق، مسئول و ریسک‌پذیر باشند (رفات^۴، ۲۰۰۹) که البته با احتمال زیاد می‌توان گفت که چنین برنامه‌هایی به منظور آموزش واقعی کارآفرینی، نه تنها در دانشکده‌های ورزش کشور بلکه در سیستم آموزشی کشور نیز اجرایی نمی‌شود.

در بررسی ارتباط بین زیرساخت‌ها با توسعه کارآفرینی نتایج پژوهش نشان داد که ارتباط مثبت و معناداری بین زیرساخت‌ها و توسعه کارآفرینی وجود دارد که با نتایج الرابی (۱۹۹۹)، پاسکال (۲۰۰۲)، ترجسون (۲۰۰۸)، هال و سوبل (۲۰۰۶) غلامی (۱۳۸۷)، زالی و رضوی (۱۳۸۷) و مندعلی‌زاده و هنری (۱۳۸۹) همخوانی دارد (سیم، اوسال و مسیلن، ۱۹۹۹؛ الرابی، ۱۹۹۹؛ پاسکال، ۲۰۰۲؛ هال و سوبل، ۲۰۰۶؛ ترجسون، ۲۰۰۸؛ غلامی، ۱۳۸۷؛ زالی و رضوی، ۱۳۸۷؛ مندعلی‌زاده و هنری، ۱۳۸۹). به نظر می‌رسد مواردی مانند تسهیل قوانین و مقررات، وجود بیمه بیکاری و کاهش بار مالیاتی برای کسب‌وکارهای ورزشی با توسعه کارآفرینی ورزشی ارتباط دارد. درواقع، یک زیر ساخت خوب کسب‌وکار می‌تواند پشتیبانی مؤثر برای فعالیت‌های تجاری باشد، باعث رشد مهم‌ترین عامل تولید؛ یعنی مردم و سرمایه معنوی آنان شود، تسهیل‌کننده توزیع منابع و جهان اطلاعات شود و محیط طبیعی کسب‌وکار را ارتقا بخشد. همین امر رقابت‌پذیری را توسعه داده و نیروهای انسانی را تشویق به انجام کار و خلق کارآفرینی می‌کند (هزارجریبی، ۱۳۸۴)؛ چراکه سرمایه‌گذاری به‌عنوان زیرساختی ارزشمند و بلندمدت می‌تواند عرصه را برای رشد اقتصادی پایدار فراهم آورد.

-
1. O'berin
 2. Borgese
 3. Jones & Bill
 4. Refaat

به نظر می‌رسد با توجه به نتایج به دست آمده از ارتباط معنادار برنامه‌های آموزشی و زیرساخت‌ها برای توسعه کارآفرینی، این دو عامل در کنار هم با توسعه کارآفرینی ارتباط داشته باشند؛ چراکه حتی کارآفرینان نوظهور ممکن است فاقد دانش کسب و کار برای اجرای عقایدشان باشند و جامعه نیز ممکن است فاقد زیرساخت برای کمک به آن‌ها جهت رسیدن به موفقیت باشد؛ بنابراین برنامه‌ای که دانشی را برای کارآفرینان نوظهور جهت شروع و اجرای کسب و کار فراهم کند و همین‌طور، تجهیزکردن رهبری و منابع جامعه در حمایت از چنین برنامه‌ای می‌تواند عزم موردنیاز برای کارآفرینان جهت عملکرد را فراهم کند (کورسینجنگ و آلن^۱، ۲۰۰۴).

در این پژوهش عواملی مانند توسعه فناوری با توسعه کارآفرینی ورزشی ارتباط معناداری نداشت که با نتایج پاسکال (۲۰۰۲) و مندعلی‌زاده و هنری (۱۳۸۹) همخوانی ندارد. همچنین علت توسعه کارآفرینی با توجه به نتیجه به دست آمده، توسعه فناوری‌ها در صنعت ورزش کشور نیست. به نظر می‌رسد توسعه و رشد فناوری‌های ورزشی و عدم تناسب این فناوری‌ها به خصوص در تجهیزات با نیازهای جامعه، تأثیری بر توسعه کارآفرینی ورزش نداشته است و علت توسعه کارآفرینی معلول عوامل دیگری در ورزش کشور باشد.

از طرفی نتایج پژوهش نشان داد که سیاست‌های توسعه‌ای مرتبط با ورزش، ارتباط معناداری با توسعه کارآفرینی ورزشی ندارد که این نتایج با پژوهش‌های الرابی (۱۹۹۹)، سیم، یوسال و مسیلن (۱۹۹۹)، پاسکال (۲۰۰۲) و تسون، پلت و اسکینر (۲۰۰۴) همخوانی ندارد (الرابی، ۱۹۹۹؛ سیم، یوسال و مسیلن، ۱۹۹۹؛ پاسکال، ۲۰۰۲؛ تسون، پلت و اسکینر، ۲۰۰۴). به نظر می‌رسد ناکارآمدی سیاست‌ها و عدم در نظر گرفتن واقعیت‌ها با امکانات موجود باعث شده است تا سیاست‌های اتخاذ شده، ارتباط و اثر چندانی بر توسعه کارآفرینی ورزشی نداشته باشند. علاوه بر این به نظر می‌رسد سیاست‌های توسعه‌ای کارآفرینی در نظر گرفته شده برای ورزش کشور و جامعه از دیدگاه صاحب‌نظران ورزشی و کارآفرینانی که به نحوی درگیر در این موضوع هستند، تأثیری بر توسعه کارآفرینی ورزشی نداشته باشد. در واقع، تغییرات معمول در سیاست‌های دولتی و قوانینی که کاملاً تصادفی و غیربرنامه‌ریزی شده است از جمله موانع برای توسعه کارآفرینی نیز عنوان شده است (گوردن و نتراجان^۲، ۲۰۰۹).

در نتیجه‌گیری کلی می‌توان بیان داشت توسعه کارآفرینی را متأثر از عوامل فردی و محیط کسب و کار است که در این تحقیق توسعه کارآفرینی ورزشی متأثر از عوامل محیطی شامل آموزش، زیرساخت‌ها، فناوری و سیاست‌های کلان در نظر گرفته شد که با مدل سازی معادلات

1. Korsching, & Allen
2. Gordon & Natarajan

ساختاری زیرساخت‌های محیطی و تا اندازه‌ای آموزش کارآفرینی ورزشی از عوامل مؤثر بر توسعه کارآفرینی شناخته شد. در نتیجه به نظر می‌رسد برای رسیدن به توسعه کارآفرینی و در نهایت ایجاد اشتغال در جامعه، باید زیرساخت‌های لازم برای راه‌اندازی کسب‌وکارها به همراه برنامه‌ریزی آموزشی برای کارآفرینی ورزشی را در نظر گرفت؛ چراکه تسهیل ورود کسب‌وکارها به بازار و کارآفرینی توأم با برنامه‌های آموزشی اثربخش، باعث تداوم و رشد اقتصادی در بخش ورزش و افزایش تولید ناخالص داخلی می‌شود؛ زیرا کارآفرینان برای راه‌اندازی و اداره یک کسب‌وکار موفق به مهارت‌های گوناگون نیاز دارند و با جرأت می‌توان گفت که در دنیای امروز، فقر اطلاعات و دانش و تجربه کارآفرینان منجر به مدیریت ضعیف و بهره‌برداری پائین جامعه می‌شود و این عمل به تولید ضعیف می‌انجامد که در نهایت، عملکرد ضعیف کارآفرینان و عدم رشد و توسعه کارآفرینی را به دنبال دارد. در کنار این برنامه‌های آموزشی، شرایط و زیرساخت‌های لازم برای کسب‌وکار و محیا بودن محیط می‌تواند باعث استمرار در توسعه کارآفرینی ورزشی شده و نقش ورزش را در اقتصاد کشور پررنگ‌تر سازد.

منابع

1. Al Rabbei, H. (1999). The future of entrepreneurship and SMEs in Bahrain. Head of Entrepreneurship Training Unit, Bahrain Training Institute.
2. Berret, T., Burton, S., Slack, T. (1993). Quality products quality service, factors leading to entrepreneurial success in the sport and leisure industry. Part of the Taylor & Francis Group. 12(2): 93_106.
3. Borgese, A. (2007). Standards in sport entrepreneurship education. Unpublished Doctorate Dissertation. United States Sport Academy Brooklyn, New York.
4. Bosma, N., Acs, Z. J., Autio, E., Coduras, A., Levie, J. (2009). Global entrepreneurship monitor. Executive Report, pg: 34-53.
5. Ciletti, D., Chadwick, S. (2012). Sports entrepreneurship: Theory and practice. Fitness Information Technology: west Virginia, 1ed.
6. Ghasemi, V. (1389). Structural equation modeling in social research using Amos graphics, Tehran: Sociologist, 1Ed. (Persian)
7. Gholami, N. (1387). Barriers the entrepreneurship in sport of Iran. Master thesis, Tehran: physical education and sport Sciences College. (Persian)
8. Gordon, E, Natarajan, K. A. (2009). Entrepreneurship development, India: global media, 1ed.
9. Hall, J. C., Sobel, R. S. (2006). Public policy and entrepreneurship. The Center for Applied Economics/ School of Business. University of Cansas.
10. Henry, C., Hill, F., Leitch, C. (2003). Developing a coherent enterprise

- support policy: A new challenge for government, environment and planning. *Journal of Entrepreneurship Management*, 21(1): 3-19.
11. Hezar jaribi, j. (1384). *Entrepreneurship*, Tehran, institute of economic affairs, 1Ed. (Persian)
 12. Imani Hasanloi, M., Pashaei, M.T. (1386). Change management at the third millenniums organizations emphasizing on entrepreneurship. *Monthly magazine of business and community*, 89: 34-41. (Persian)
 13. James Cook University of Australia. Bachelor of Business (sports & events Management). [www.jcu.edu.au/business/JCUPRD_037555.html] (25 Apr 2009).
 14. Jones, W. B., Bill, K. (2009). Enhancing enterprise, entrepreneurship and employability through PDP. *Hospitality, Leisure, Sport and Tourism Network*. 1: 1-8.
 15. Karlis, G. (2006). The future of leisure, recreation and sport in Canada: A swot for small sized enterprises. *The Sport Journal*. <http://thesportjournal.org/article/the-future-of-leisure-recreation-and-sport-in-canada-a-swot-for-small-sized-enterprises/> (21 May 2009)
 16. Kaushik, U., Bhatnagar, S. (2009). *Entrepreneurship*, Jaipur, LND, India: Global Media.
 17. Klein, P.(1380). *The guideline of factor analysis*. Translator: sadrosadat,J. Tehran: SAMT publication, 1Ed. (Persian)
 18. Korsching, A., Allen, J. (2004). *Locality based entrepreneurship: A strategy for community economic vitality*. Oxford University Press and Community Development Journal. 39(4): 385-400.
 19. Mondalizadeh, Z., Honari, H. (1389). Survey the factor affecting on sport entrepreneurship: as a interdisciplinary area, *interdisciplinary journal*. 2(2): 113-136. (Persian)
 20. O'Berin, G. (1998). *Entrepreneurship: Can it be taught?* *Business West*. 15(4): 33.
 21. Ostadzadeh, Z. (1383). *Entrepreneurship, development and employment*. *Quarterly journal of Rahyaft*, 29; 71-81. (Persian)
 22. Pascal, A. (2002). *OECD small and medium enterprise outlook. Organization for economic and development*. France: Paris Cedex: OECD Publication Service.
 23. Ratten, V. (2011). *Sport-based entrepreneurship: Towards a new theory of entrepreneurship and sport management*. *International Entrepreneurship and Management Journal*. 7(1): 57-69.
 24. Refaat, A. A. (2009). *The necessity of engineering entrepreneurship education for developing economies*. *International Journal of Education and Information Technologies*, 2(3): 85-96.
 25. Santomier, J. (2002). *Sport business entrepreneurship*. *New England Journal of Entrepreneurship*, 5 (1): 5-6
 26. Stevenson, H., Lundstrom, A. (2001). *Patterns and trends in entrepreneurship/SME policy and practice in ten economies*. Enlanders Gotab: Swedish, 1 ed.

27. Syme, J. H., Uysal, M., Mciellan, G. K. (1999). Entrepreneurship its role in the private sector outdoor recreation. *Leisure Today*, 59(8): 39-64.
28. Terjesen, S. (2008). Venturing beyond the marathon: The entrepreneurship of ultra-running and the IAU world cup in Korea. *Asian Business and Management*. 7 (2): 225-241.
29. Tesone, D. V., Platt, A., Alexalkis, G. (2004). The human capital factor: Strategies for dealing with performance challenges in business and sport management. *The Journal of Applied Management and Entrepreneurship*. 9(3): 22-33.
30. Welsch, H. P., Pistrui, D. (2008). Entrepreneurial expansion plans an empirical investigation of infrastructure predictors. *New England Journal of Entrepreneurship*, 39 (4): 385-400.
31. Yadollahi Farsi, J. (1387). Entrepreneurship in sport. The congress of sport management emphasize on twenty years vision, Olympic and Paralympic academy. (Persian)
32. Zali, M.R., Razavi, M. (1387). Survey the barriers of entrepreneurship development in Iran. Tehran: entrepreneurship colleges, 1 Ed. (Persian)

The Environmental Factor Affecting on Sport Entrepreneurship**Zeinab Monds Alizadeh¹, Mohammad Ehsani², Hashem Kozechian³, Habib Honari⁴**

1- Ph.D, Tarbiat Modares University*

2, 3- Professor, Tarbiat Modares University

4- Associate Professor, Allameh Tabataba'i University

Received Date: 13/12/2012**Accepted Date: 29/06/2013****Abstract**

The purpose of this study was to the survey of environmental factors affecting on sport entrepreneurship and developing a model. The research was descriptive analytical one and was conducted as a survey. Statistical population consisted of sport clubs managers, top managers in sport organization, PhD students and professors at sport management. On the basis of regression analysis, there was significant relationship between structure and educational planning with entrepreneurship development, but it about elements such as technology and developmental policies was not significant. So, can be said that fortifying and developing structural factors influence development entrepreneurship in sport and elements including technology and developmental policies didn't have any effect on sport entrepreneurship in Iran. It seems considering policies without application and ineffective training and unsuitable technology regarding society needs didn't have any significant effect on sport entrepreneurship.

Keywords: Sport, Entrepreneurship Development, Environmental Factor***(Corresponding Author)****Email:** zmondalizade@yahoo.com